

Een onvergetelijk schoolkamp

Hans Mijnders

AVI M5

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3058 8
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Daan van Oostenbrugge

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VROEG WAKKER

Vandaag gaat het gebeuren! Met een brede grijns stapt Joep zijn bed uit. Hij slaat een paar keer tegen de boksbal die in de hoek van zijn kamer staat en schuift het gordijn open. Buurman Wilbert stapt net naar buiten om Does uit te laten. Joep tikt tegen het raam, maar de buurman heeft niks in de gaten.

'Dove,' mompelt Joep. Hij duwt het raam open en roept: 'Goedemorgen allebei.'

De buurman kijkt verrast omhoog. 'Hé, Joep. Jij bent er vroeg bij. Dat is waar ook, je gaat vandaag op kamp. Maak er mooie dagen van. En let een beetje op je vader.'

Joep steekt zijn duim op. 'Komt goed. Dag buurman, dag Does.'

'Wat is hier allemaal aan de hand?' Met een slaperig gezicht komt vader de slaapkamer in. 'Tegen wie praat jij?'

'Tegen Does.'

'Wat?' Vader schudt zijn hoofd. 'Maak jij om zes uur 's morgens een gezellig praatje met de hond van de burens? Heb je niet door dat je iedereen wakker maakt?' Vader kijkt door het open raam naar buiten.

'Hé, Wilbert. Leuk hè, een hond?'

'Hij wilde om vier uur al naar buiten,' zucht de buurman. 'Maar Siem, heb je er een beetje zin in? Drie dagen op stap met van die bijna-pubers, ik ben niet jaloers op je.'

'Wat denk je? Ik zal groep 7 eens laten zien wat orde en netheid betekent,' zegt vader stoer. 'Ze zullen merken dat ik in militaire dienst heb gezeten.'

'Pa!' Joep stoot zijn vader aan. 'U hebt beloofd normaal te doen.'

'Zijn jullie gek geworden?' Moeder komt met een boos gezicht de slaapkamer binnenstappen. 'Het is net zes uur geweest en jullie staan allerlei kletspraatjes te houden door het open raam.' Ze duwt haar man opzij en kijkt naar buiten. 'Hé, Wilbert. Jij bent er vroeg bij.' 'Dat kan ik van jou ook zeggen.' Buurman Wilbert schiet in de lach. 'Maar nu loop ik verder, voor we andere mensen wakker maken. Joep en Siem, ik hoor de verhalen graag een keer.'

'Tsjonge, jonge, ik zal blij zijn als jullie zijn vertrokken,' moppert moeder, terwijl ze het raam dichtdoet. 'Wat een onrust. Jullie hoeven toch pas om kwart over acht bij school te zijn?'

'Sorry, maar ik was gewoon wakker,' zegt Joep. Hij pakt zijn telefoon en kijkt op het scherm. 'Tara ook.' Gelijk belt hij via whatsapp het nummer van zijn vriendin. 'Hoi, Tara. Heb jij er ook zo'n zin in? Hier zijn we allemaal al wakker.' Hij draait met het toestel, zodat Tara zijn vader en moeder kan zien.

'Hoi, Tara.' Moeder zwaait even naar de camera. 'Leuke dagen, hè!'

'Bedankt. Mijn vader slaapt nog, maar mijn moeder...

Wacht even, dit moet je zien.' Met de camera voor zich uit loopt Tara het huis door. 'Mam, ik moet even uw kampkieren aan Joep laten zien.'

'Hoi Joep. Wat vind je ervan?' De moeder van Tara draait voor de camera een rondje.

'Eh... wel grappig.'

'Dat meen je niet!' Het verontwaardigde gezicht van Tara komt in beeld. 'Heb je die witte schoenen gezien? En die duffe spijkerrok? En moet je kijken.' De camera schiet weer naar de moeder van Tara. 'Mam, dat shirt kan echt niet. Dat is niet truttig, maar hottentottentotaalbelachelijk.'

Joep schiet in de lach. Tara is een kanjer in het verzinnen van de meeste geweldige woorden.

Ineens klinkt er een schreeuw van beneden.

'Wat is er bij jou aan de hand?' wil Tara weten.

'Geen idee. Wil je het weten?' Met de camera voor zich uit loopt Joep de trap af. In de gang staat vader met zijn handen omhoog bij de bagage die ze gisteren klaar hebben gezet. 'Wat verschrikkelijk. Ik heb geen slaapzak. Hoe moet dat nu?'

'Hebben ze in het kamphuis echt geen dekens?' vraagt moeder. 'Dan neem je een laken mee.'

Vader schudt zijn hoofd en wijst naar de kampbrief die hij uit zijn rugzak heeft gehaald. 'Meenemen: een slaapzak. Ik heb het wel gelezen, maar er niet meer aan gedacht.'

'Kampleidingvergeetachtigheid.'

'Wat zeg je?' Vader kijkt Joep geïrriteerd aan.

'Ik zeg niks,' reageert Joep verontwaardigd. 'Dat zegt Tara.'

'Tara?' Dan ziet vader de camera. 'Als je blijft, doe uit

dat ding. Christa, zeg jij nou eens wat. Waar haal ik een slaapzak vandaan?’

‘Zal ik die van mijn vader meenemen?’

‘Hè? Wat? Meen je dat?’ Vader kijkt met een verwilderde blik naar de camera. ‘Hebben jullie er twee?’

‘Wel vier.’ Tara knikt. ‘Wilt u die met roze bloemetjes of met stripfiguren?’

Vader kreunt. ‘Dat meen je niet.’

‘Geintje. Ik zal een echte mannenslaapzak meenemen,’ belooft Tara. ‘En nu ga ik douchen, want daar heb ik drie dagen geen tijd meer voor.’

‘Joep, heel leuke dagen.’ Moeder slaat bij school een arm om hem heen. ‘En gedraag je een beetje.’

‘Dat kunt u beter tegen pa zeggen,’ mompelt Joep. Heel lang vond hij het een leuk idee dat zijn vader en de moeder van Tara als leiding mee zouden gaan, maar de laatste dagen zijn Tara en hij steeds meer gaan twifelen.

‘Hé, Joep!’

‘Hoi Tara!’ Joep ziet dat de moeder van Tara dezelfde kleren aanheeft als vanmorgen.

‘Hebben jullie een slaapzak bij je?’ Vader kijkt vragend naar Tara en haar moeder.

‘Dat is waar ook.’ Tara slaat geschrokken een hand voor haar mond.

‘Ik wist dat we iets waren vergeten,’ zegt Tara’s moeder.

‘Maar ik kon er niet op komen. Maar nu je het zegt, we zouden een slaapzak meenemen.’

‘Hebben jullie... Maar hoe moet...’ Vader kijkt paniekerig van de een naar de ander.

De moeder van Tara haalt haar schouders op. ‘Gewoon

een paar extra truien aantrekken over je pyama. Zo lang liggen we de komende twee nachten niet op bed. Of...’ Ze haalt een plastic tas tevoorschijn. ‘Wacht eens.’ Eerst haalt ze een knuffelolifant tevoorschijn, dan laat ze het puntje van een blauwe slaapzak zien. ‘Ik heb hem toch meegenomen. Goed hè?’ Ze stopt de knuffel weer terug in de plastic tas. ‘Alsjeblieft.’

Vader kreunt. ‘Zelfs de leiding kan ik niet vertrouwen. Maar bedankt. Wat moet ik met die knuffel?’

‘Wat denk je?’ De moeder van Tara knipoogt even naar Joep. ‘In je bed leggen natuurlijk.’

‘Jongens en meiden van groep 7!’ Juf Sterre loopt hard in haar handen klappend tussen de ouders en kinderen door. ‘Naar binnen.’

‘Juf.’ Joep heeft naar zijn vriend Pepijn gezocht, maar ziet hem nergens. ‘Volgens mij is Pepijn er nog niet. Hij is toch niet ziek?’

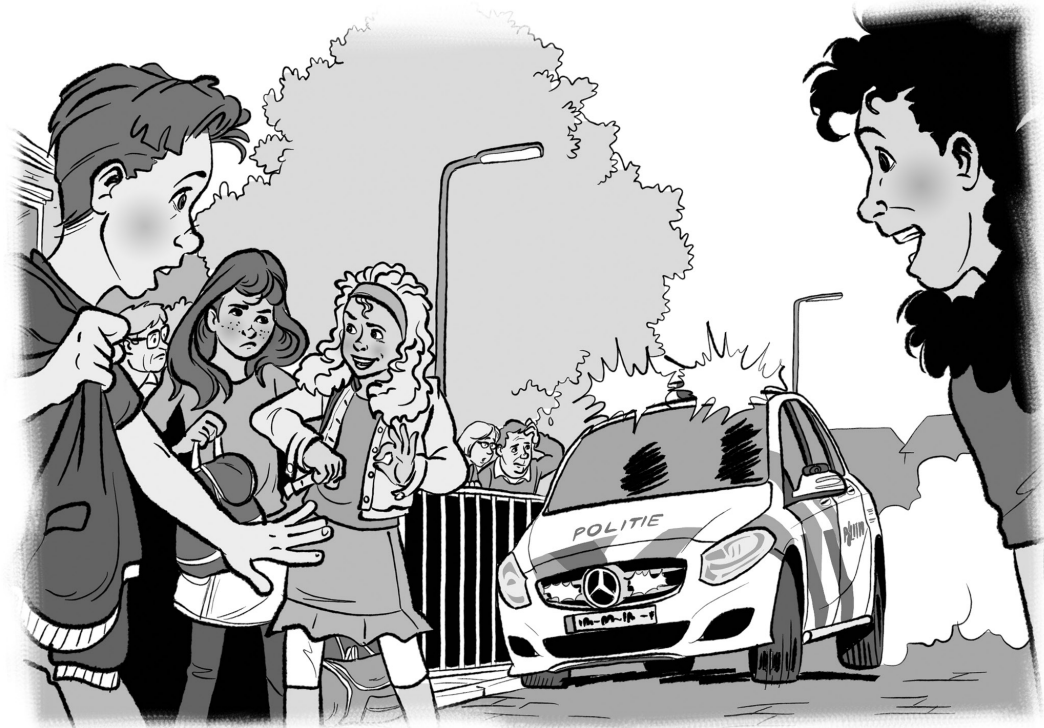
‘Is Pepijn ziek?’ Cathleen geeft Zowy lachend een stomp. ‘Jammer voor je, want hij heeft beloofd dat hij tijdens het kamp eindelijk verkering aan je gaat vragen.’

‘Volgens mij kun jij het alleen maar over verkering hebben.’ Joep kijkt kwaad naar Cathleen.

‘Ja-a.’ Tara pakt haar rugzak op. ‘Cathleen heeft het superbesmettelijkeverliefdheidsvirus.’ Ze klapt in haar handen. ‘Dat kan leuk worden op kamp.’

‘Als we de juf dan ook eindelijk aan een vriend kunnen helpen, vind ik het best.’ Joep kan Pepijn nog altijd niet vinden in de drukte. Hij pakt de juf bij haar arm. ‘Juf, Pepijn is er echt niet. Moet u niet even bellen? Misschien heeft hij zich versla...’

Plotseling scheurt een politieauto met grote snelheid de

straat in. Joep slaat zijn handen voor zijn oren als de sirene ook nog keihard aangaat. Hallo! Er moet hier vlakbij wel iets ergs aan de hand zijn. 'Is er een ongeluk gebeurd?' Hij kijkt rond, maar kan niks vreemds ontdekken.

Vlak bij de school stopt de politieauto en gaan de sirene en het zwaailicht uit.

Maar... 'Het is Pepijn!' roept Joep. 'Hij wordt door zijn vader naar school gebracht.'

Met een lachend gezicht stapt Pepijn de auto uit.

'Had je je verslapen?' wil Joep weten.

'Nee, maar de dienst van mijn vader is net begonnen. Hij stelde voor me even naar school te brengen.' Pepijn pakt de rolkoffer van zijn vader over.

'Nu snel naar binnen.' Juf Sterre loopt met een rood hoofd

druk te gebaren. Regelmatig kijkt ze op haar horloge.

'Waarom controleert de juf steeds hoe laat het is?' vraagt Joep aan zijn vader.

'Ik denk dat ze hoopt dat het snel vrijdagmiddag drie uur is.' De moeder van Joep schiet in de lach. 'Ongelooflijk, jullie moeten nog vertrekken en het is nu al een chaos.'

'De bus is er nog niet,' zegt de vader van Joep. 'En die zou er om kwart over acht zijn.'

'De bus is er nog niet!' roept Cathleen. Ze zet allebei haar handen aan haar mond. 'De! Bus! Is! Er! Nog! Niet!' 'Gilt dat kind altijd zo?' wil de vader van Joep weten.

Joep knikt. 'Wen er maar aan, het wordt alleen nog maar erger. Kijk, daar komt de bus.'

'Juf!' roept Cathleen gelijk. 'De! Bus! Is! Er!'

'Ik ga straks eerst oordopjes kopen.' De vader van Joep zucht. 'Ongelooflijk, wat een stem.'

'Nu moet iedereen echt de klas in.' De juf doet een nieuwe poging. Ze strijkt een haarlok achter haar oor en kijkt rond. 'Abby, Beertje, Sjoukje... Opschieten.'

'Ik ga bij het raampje zitten,' zegt Joep, terwijl hij met Tara de school in loopt.

Tara schudt haar hoofd. 'Nee, ik. Meisjes mogen kiezen, hè juf?'

De juf zucht. 'Ik hoopte dat groep 7 dit soort zaken zelf oploste. Nee dus.'

'Maar Joep...'

'Dan gaan jullie toch op de achterste bank zitten,' merkt de vader van Joep op. 'Dan zitten jullie allebei bij een raampje.'